

[Arnfast]

indrømme, at der kan være mange grunde til, at man måske skulle overveje, om den kunne ophæves igen. Der er mange bankfolk – vi hørte det også her fra talerstolen – som siger, at den ikke har haft den rigtige virkning. Men der er jo også andre virkninger af en sådan lov, bl. a. den psykologiske, og det var vel også den, der var med i billedet, dengang vi arbejdede sammen med regeringen om denne lovgivning. Vi er ikke helt sikre på, at ophævelsen vil give den lavere rente, som er så afgørende. Vi tror, der er mange andre faktorer, der spiller ind. Nogle har været nævnt, herunder udstedelsen af statsobligationer o. lign.

Jeg tror, jeg må nøjes med her som vores principielle stilling at sige, at vi er ikke afvisende over for tanken om at ophæve loven, men vi vil lade det afhænge af de udvalgsdrøftelser, som også ministeren har henvist til, og man må ikke på forhånd tælle CDs stemmer med blandt dem, der ønsker at ophæve loven.

Ole Olsen (SF):

Jeg vil ikke sige, det har været ejendommeligt for mig at høre de borgerlige partiers omtale af lovforslaget om ændring af loven om pengeinstitutters rentemarginaler. Man var nok på forhånd nogenlunde klar over, hvilke interesser der skulle varetages.

Det er sådan, at vi her finder et område af erhvervslivet, der er udpræget monopolpræget, og som igennem en lang årrække har haft betydeligt mildere vilkår, end resten af erhvervslivet har, med hensyn til hvilke forskrifter man skulle rette sig efter, og hvilke love der gjaldt.

Det er blevet påstået her, at denne lov skulle have hjulpet med til at få renten til at stige. Jeg er meget uforstående over for denne påstand. Vi iagttag jo i en lang årrække før loven om rentemarginalen, at rentemarginalen, altså forskellen mellem indlåns- og udlånsrenten, var stærkt stigende, og vi mente i og for sig, at der burde skrives ind, og at man burde foretage en vis tilbageføring af den rentemarginal, der er tale om. Det har sådan set ikke i ret høj grad – om overhovedet – fundet sted ved selve loven.

Nu kommer regeringen med noget, jeg ikke kan læse som andet end en liberalisering af denne lov, og det kan jeg ikke gå

med til. Vi mener, at det, der tiltrænges, er en skærpelse af denne lovgivning, og i og for sig havde vel det alternative forslag B været betydeligt mere interessant. Efter dette kunne man dog med de samme mekanismer som i pris- og avanceloven – og også i monopolloven, som vel principielt gælder – være kommet igennem med påbud om nedsættelse af rentemarginalen, og det mener vi i høj grad der er plads til.

Såfremt rentemarginalen stiger, er det i reglen sådan, at omkostningerne i forskellige banker bliver konkurreret i vejret, sådan at den stigende rentemarginal bliver slugt. Man får simpelt hen omkostningerne til at stige kraftigt i takt med den fortjeneste, denne avance, som bankerne jo har her. Vi synes, at dette reelle avancement, som er lavet her, er et for svagt instrument. Vi vil foretrække en skærpelse. Som følge deraf kan vi heller ikke gå med til en lempelse af loven.

Jeg skal lige pege på, at i det alternative forslag – som vi kan risikere kommer senere fra regeringen – har man stadig væk tilsynet med banker og sparekasser inde som en myndighed. Det har man også i den nugældende lov, men her betyder det måske knap så meget. Det har altid forekommet mig at være en ejendommelig konstruktion, at den samme institution, som skal have opsyn med, at der er den nødvendige soliditet og likviditet i pengeinstitutterne, samtidig er den myndighed, som skal håndhæve en lov af denne karakter eller en lov af karakter som pris- og avanceloven. I forbindelse med en eventuel ny revision ville jeg bede handelsministeren om at kigge på det forhold og se, om man ikke kunne komme frem til en anden konstruktion.

Kaj Hansen (DKP):

I 1956 var rentemarginalen 3,25 pct., i 1974 var den på 4,69 pct., og nu er den på 6,38 pct. Det er selvfølgelig på denne baggrund, kommunisterne to gange har stillet forslag om, at rentemarginalen burde være 4 pct. Augustforliget 1976 forlængede loven 2 år, og nu kommer ministeren med et forslag om at måtte korrigere rentemarginalen – det vil sige i visse tilfælde forhøje den, hvis diskontoen forhøjes.

Vi har for nylig fået en betænkning om rentemarginalloven. For mig at se er det ty-